

Magyar népünk új helyzetében Boldogasszony bizonyára megint keregett és szeretett magyar búcsújáróhely lesz.

Siményi Kamillóné

"MINTHA A KICSI JÉZUST GONDOZNÁK"

(1990. VI. 18.) Gyógypedagógus vagyok, férjem géptervező. E munkánk mellett négy gyermeket neveltünk fel a legnehezebb időkben. Mindegyik egyházi iskolába járt. Legnagyobb fiam pap lett.

Mindig azon igyekeztem, hogy a magam hite mellett segítsek megtartani másokban is a hitet, reményt és szeretetet. Ebben a Szolgálat mindig segítségemre volt.

Most, hogy gyermekeim kirepültek, többet tudok második hivatásommal, a gyógypedagógiával foglalkozni. Tanítok egy budapesti foglalkoztató iskolában súlyos értelmi fogyatékos gyermekeket. Szabad időmben pedig főiskolás és egyetemista fiatalok segítségével próbálunk azokon a nagyon hátrányos helyzetben lévő, nagyon magukra hagyott családokon segíteni, akik értelmi fogyatékos gyermekeket nevelnek.

A gyerekek számára játékdélutánokat, s közben a szülők számára közösséget szervezünk, ahol megkapaszkodhatnak. Először csak a mienkbe, majd lassan átcsúszik kezük Krisztus kezébe. Örömről, amikor egy-egy család élete rendeződik, amikor megértik, hogy szenvedésüknek értelme van.

A gyerekek számára hittan foglalkozásokat is szervezünk. Évről évre több gyermeket hoznak ezekre a foglalkozásokra, főként azokból a családokból, akik most találkoztak először Krisztussal. Gyakran kérik a keresztelest, és egyre több kisgyermeket tudunk felkészíteni elsőáldozásra. Az idén májusban 12 elsőáldozónk volt. Ezek felkészítésében ferences atyák segítenek.

Ezek a roncsnak látszó kicsi emberkék nagyon nyitottak a misztériumra, a szeretetre. Csodálatos világ az ő világuk. Talán azért kaptuk őket, hogy általuk legyünk jobbakká mi is. Ez a jóság tükröződik annak a közel 200 fiatalnak a munkájából is, akik nyaranta a szünidejük egy részét feláldozva nyaraltatják az értelmi fogyatékos gyermekeket. Ezeket a világ szemében csúnya, nyomorék, néha borzalmas látványt nyújtó kicsinyeket úgy ölelik, gondozzák, mintha a világ legszebb kisgyermekai lennének, mintha a kicsi Jézust gondoznák.

Természetesen anyagi segítségre is szükség van sok helyen. Pénzbe kerül a nyaraltatás és a foglalkozások is. Ezért az idén létrehoztunk egy alapítványt, a szülők közösségéből pedig egy egyesületet, s így, ha szűkösen is, de biztosítottuk az anyagiak forrását mindenre. Így élünk, és mindnyájan köszönjük a Szolgálatot.

(1990. IX. 10.) Júliusban három héten keresztül nyaraltattunk 85 értelmi fogyatékos gyermeket. Hat faluban voltunk; egy-egy helyen 12–15 gyerek és ugyanannyi felnőtt fiatal gondozó volt. Gazdag, szép nyarat éltek át. Ez talán kiderül a mellékelt szép áldásból. Ezt tudtam adni a fiataloknak áldozatos munkájukért.

*Áldott vagy, mert kitártad a szívedet,
és kezedet nyújtottad felém.
Áldott vagy, mert szeretettel, türelemmel
segítettél ügyetlenségemen.
Áldott vagy, mert karodban tartottál,
füröszöttél, tisztába tettél.
Áldott vagy, mert felöltöztettél,
amikor sikertelenül küszködtem
ruhával, cipővel.
Áldott vagy, mert finom falatokat készítettél,
mosogattál, mostál, hogy
tisztá legyen körülöttem minden.
Áldott vagy, mert mellém ültél,
és, saját éhségedet legyűrve,
engem etettél, itattál.
Áldott vagy, mert őszinte szívvel, örömmel
tudtál játszani velem.
Áldott vagy az est meghitt perceiért,
amikor dúdoltál, meséltél nekem,
és álomba ringattál.
Áldott vagy, mert rám találtál a legkisebbekben,
és szolgáltál nekem.
Jutalmad lesz majd az Ég,
ahol soha véget nem ér a vidám játék,
és Isten játszik veled mindörökké.
Ámen.*